

Равлик

Василь Чухліб

— О, тату, равлик! — вигукнула Тетянка. — Та який великий! Присіла над ним, заспівала:

— Равлику-Павлику, де ти був?.. Хм! Не відповідає, сховався у свою хатинку...

— Бо ти ж його злякала.

Тетянка посиділа тихенько і, коли равлик вигулькнув, знову до нього:

— Равлику-Павлику, куди йдеш?

Равлик цього разу не сховався, заворушився і поповз через стежину.

— Тепер зрозуміло, куди він прямує! — сказав тато. — Недавно ж дощ пройшов. Та захопив тільки ту частину гаю, що через стежку навпроти. А равлик, мабуть, захотів пити.

— Це ж поки він туди добереться!..

І Тетянка взяла равлика й перенесла через стежину.

Він завмер на якусь хвилину, а потім розвернувся і поповз назад. І якраз туди приповз, звідкіля взяла його Тетянка.

— Бач, упертюх який! Не любить, щоб допомагали, — насупила брови Тетянка.

— Може, і важко йому, але ж кожному хочеться самому здолати свою дорогу, — мовив тато.

І вони пішли своєю стежиною, а равлик — своєю.